

nárok, ježto zástavní právo nebylo, jak řečeno, na onu pohledávku knihovně přeneseno (§§ 445, 469 obč. zák.). Podle veřejné knihy měla v mezích zástavního práva pro pohledávku z dluhopisu ze dne 5. prosince 1901 nevyčerpaná částka 14.100 Kč s úroky připadnouti žalobkyni na její v zadnějším pořadí zajištěnou pohledávku, má tudíž žalobkyně nárok na uvedenou částku a žalovaná, dostavši částku tu vyplacenu, je povinna, ježto jí nepatří, žalobkyni tuto částku vydati, pokud se týče zaplatiti (§ 1435 obč. zák.). Uznáv tak, odvolací soud nepochybil (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Uvésti jest, že je nerozhodné, že žalovaná měla s dlužníkem a vlastníkem prodaných nemovitostí ujednáno, že se zástavní právo zřízené pro pohledávku z dluhopisu ze dne 5. prosince 1901 bude vztahovati i na pozdější pohledávku z úvěru, neboť, aby se toto ujednání stalo proti třetím, najmě knihovním věřitelům účinným, bylo třeba knihovního zápisu onoho ujednání (§§ 445, 469 obč. zák.), což se však, jak řečeno, nestalo. Rovněž nelze přisvědčiti dovolatelce, když poukazuje na to, že žalobkyně svoji odporovou žalobu, týkající se oněch 14.100 Kč s příslušenstvím, vzala zpět a že rozvrhové usnesení, jímž jí bylo v mezích zástavního práva pro pohledávku z dluhopisu ze dne 5. prosince 1901 přikázáno 30.000 Kč s příslušenstvím, nabylo moci práva. Žaloba byla vzata zpět, aniž se bylo nároku vzdáno (§ 237 c. ř. s.), a, co se týče rozvrhového usnesení, nebrání, i když nabylo právní moci, prisouzení částky 14.100 Kč s úroky žalobkyni, neboť podle § 231 poslední odstavec ex. ř. tím, že žalobkyně odporovou žalobu podala opožděně, pokud se týče žalobu tu vzala zpět, ani tím, že rozvrhové usnesení bylo vykonáno, tudíž (§ 236 ex. ř.) nabylo právní moci, oprávnění žalobkyně uplatňovati proti žalované lepší právo nezaniklo.

Čís. 11549.

Nebyly-li plnicí přístroje v dílně vyrabitele sodové vody opatřeny v době plnění láhve redukčními ventily, jak předpisuje min. nař. ze dne 29. listopadu 1910, čís. 212 ř. zák., porušil výrobce zákonný předpis, daný k tomu cíli, by bylo zabráněno nahodilým škodám a ručí za veškerou újmu, jež by se jinak nebyla stala, leč by prokázal, že by bylo došlo k úrazu přes to, že neměl plnicí přístroje zařízené podle řečeného min. nařízení.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1932, Rv II 188/31.)

Žalobkyně koupila láhev sodové vody. Když ji odnášela domů, láhev vybuchla a střepiny skla poranily žalobkyni na ruce. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovaném družstvu náhrady škody, tvrdíc, že družstvo má vinu na úrazu, ježto prý láhve sodové vody nebyly plněny s náležitou opatrností, po případě, že žalované družstvo nevyrábělo sodovou vodu s náležitou opatrností. **O b a n i ž š í s o u d y** žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by o ní dále jednal a ji znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Výtce nesprávného právního posouzení věci podle § 503 čis. 4 c. ř. s. nelze upřít oprávněnost. Odvolací soud, převzav skutkové zjištění prvního soudu, měl za zjištěno na základě posudku znalce inž. Vojtěcha L-a, že plnicí stroje v dílně žalovaného družstva nebyly opatřeny v době plnění lahve, o niž jde, redukčními ventily, jak předpisuje ministerské nařízení ze dne 29. listopadu 1910 čis. 212 ř. zák., a že pojistné ventily odřukují teprve při tlaku 13 až 14 atmosfer, ačkoliv nejvyšší přípustný provozovací tlak je 12 atmosfer. Přes to však neshledal odvolací soud odůvodněným nárok žalobkyně na náhradu škody podle § 1293 a násl. obč. zák., dospěv na základě posudku znalců k závěru, že jest v souzeném případě nezjistitelná příčinná souvislost mezi plněním vybuchnuvší lahve v dílně žalovaného družstva a jejím výbuchem a že žalobkyně proto neprokázala ani zavinění žalovaného, ani příčinnou souvislost mezi činem a škodou. Leč nelze souhlasiti s tímto názorem. Je-li zjištěno, a to neodporovatelně, že plnicí stroje v dílně žalovaného družstva nebyly opatřeny v době plnění lahve redukčními ventily, jak předpisuje ministerské nařízení ze dne 29. listopadu 1910 čis. 212 ř. zák., jde o porušení předpisu vydaného k zamezení následků výbuchů přeplněním lahví kysličníkem uhličitým, a to k ochraně nejen dělnictva zaměstnaného při výrobě sodové vody, nýbrž i prodavačů sodové vody a spotřebitelů. Žalované družstvo porušilo tím zákonný předpis, daný k tomu cíli, by bylo zabráněno nahodilým škodám (§ 1311 obč. zák.). V tomto porušení tkví také jeho zavinění a ručí žalované družstvo podle tohoto ustanovení zákona za veškerou újmu, která by se jinak nebyla stala. Při tomto stavu věci bylo na žalovaném družstvu, by dokázalo, že žalobkyně by byla přišla k úrazu i přes to, že žalované družstvo nemělo plnicí stroje zařízené podle uvedeného ministerského nařízení, neboť jen tehdy mohlo se mluvit o jeho vyvinění. Takový důkaz se však žalovanému družstvu nezdařil, any nižší soudy měly na základě znaleckého posudku nejen za zjištěno, a to závazně pro dovolací soud, že jest neprokazatelnou příčina výbuchu, nýbrž i, že, odřukoval-li pojistný ventil teprve při čtrnácti atmosferách, vedlo by to sice ke zvýšení tlaku jen asi na 13 až 14 atmosfér, který mohla láhev snad vydržeti, že však se tím nebezpečí výbuchu lahve přece poněkud zvětšilo. Jest tudíž žalované družstvo podle § 1311 obč. zák. právo ze škody, o jejíž náhradu jest žalováno. Jelikož se nižší soudy při svém nesprávném právním stanovisku nezabývaly otázkou škody a neučinily potřebná zjištění o její výši, která jest sporná, bylo, ježto vada sahá až do řízení soudu první stolice, zrušiti podle § 510 c. ř. s. rozsudky obou nižších stolic a věc vrátiti soudu první stolice, by v tomto směru řízení doplnil a o výši škody rozhodl.

Čís. 11550.

Tím, že proti mimosoudní výpovědi, vykazující náležitosti § 565, odstavec první a druhý, c. ř. s., nebyly podány námitky, nabyla výpověď účinnosti a nájemní smlouva byla výpovědí právoplatně zrušena.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1932, Rv I 2239/30.)